

Internationale aandacht op World Wetlands Day voor Poopómeer

Drasland drooggelegd door klimaatsverandering en mijnbouw

Op 2 februari 2016 vindt de International World Wetlands Day plaats. Veel aandacht deze dag zal gaan naar het Poopómeer dat recent in de media verscheen omwille van haar kritieke toestand. Het tweede grootste meer in Bolivia, is gekrompen tot zo'n 4% van haar oorspronkelijke grootte. Wat ooit een indrukwekkend meer met een rijke diversiteit aan flora en fauna was, is nu nog slecht een plas water met een diepte van 30 à 40 cm. Dit is een gevolg van klimaatverandering, El Niño en droogte. Echter, zonder de aanwezigheid van 350 mijnbouwsites, had de opdroging van het meer niet zo'n vaart gelopen.

In 2002 werd het Poopómeer erkend als Ramsar-gebied, beschermd vanwege haar belangrijke waarde als drasland (Engels:wetland) voor migrerende watervogels. Op 2 februari wordt wereldwijd **World Wetlands Day** gevierd. In Bolivia valt echter weinig te vieren. De drooglegging van het meer betekende immers reeds de dood voor tienduizenden vissen en honderden vogels. En ook voor de mensen die aan het meer wonen, zijn de gevolgen desastreus. De opdroging van het Lago Poopó verscheen de afgelopen dagen meermaals in het (inter)nationale nieuws. In het zoeken naar de oorzaak werd vooral de nadruk gelegd op de klimaatsverandering. De aanwezige activiteit van 350 mijnbouwsites wordt echter genegeerd. Zonder mijnbouwactiviteit in de streek, had het uitdrogingsproces veel trager verlopen. Mede door een constante vraag van water nodig voor de ontginningsactiviteiten en dichtslibben van de watertoevoer door mijnbouwafval naar het meer, kon het Lago poopó zijn watervoorraad niet meer aanvullen en had El Niño vrij spel.

Het thema van *World Wetlands Day* is dit jaar "Draslanden voor onze toekomst: duurzame bestaansmiddelen". Het thema werd geselecteerd om de vitale rol van draslanden voor de toekomst van de mensheid aan te tonen. Meer dan een miljard mensen zijn immers afhankelijk van draslanden voor hun levensonderhoud.

Voor de vissersgemeenschappen aan het Poopómeer ziet de toekomst er echter somber uit. Het meer was hun voornaamste bron van inkomsten, maar de watertoevoer werd afgesneden doordat mijnen zware metalen en enorm veel sedimenten lozen in de rivieren die het meer voeden. Deze rivieren slibden dicht waardoor het waterpeil van het meer drastisch daalde. Er wordt amper nog vis gevangen en de bodem is te vervuild om voedsel te telen. De inheemse gemeenschap die rond en op het water leefde, ziet zich genoodzaakt hun leven volledig om te gooien en als klimaatvluchtelingen andere oorden op te zoeken.

Limbart Sánchez, coördinator van de Boliviaanse organisatie CEPA (Centrum voor Ecologie en Andesvolkeren) geeft aan bezorgd te zijn om de situatie: "Het meer is stervende. Al sinds 2007 vraagt CEPA aandacht voor het probleem, maar men wordt pas wakker als het te laat is. We hopen dat met de huidige gebeurtenissen en aandacht de regering niet anders kan dan met concrete oplossingen komen om het Poopómeer te redden." Tot op heden maakt de status van internationaal beschermd natuurgebied echter niets uit voor de overheden, noch voor de bescherming van het water tegen vervuiling door de mijnbouwactiviteiten, noch voor nemen van maatregelen voor mitigatie van de klimaatsverandering. Een grote gemiste kans.